

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 187/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. G., Č., zastúpeného advokátkou JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresnou prokuratúrou Žilina pod sp. zn. 2 Pv 970/10 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. G. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2012 doručená sťažnosť V. G., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresnou prokuratúrou Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) pod sp. zn. 2 Pv 970/10. Dátum odovzdania sťažnosti na poštovú prepravu je nečitateľný.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Ž., odboru kriminálnej polície, oddelenia ekonomickej

kriminality (ďalej len „vyšetrovateľ“), uznesením sp. zn. ČVS: ORP-1009/OEK-ZA-2010 z 26. januára 2012 vzniesol voči sťažovateľovi obvinenie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť, v ktorej detailne a vyčerpávajúco poukázal na závažné, rozporuplné a protichodné tvrdenia svedkov, účelovosť trestného stíhania, možné procesné pochybenia vyšetrovateľa a jeho neštandardný postup predchádzajúci vydaniu uznesenia, nezákonnosť a nepreskúmateľnosť uznesenia (najmä vzhľadom na skutočnosť, že nie je časovo ustálené obdobie, kedy malo ku skutku dochádzať a kedy malo dôjsť ku vzniku škody). Uznesením okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 970/10-26 zo 6. marca 2012 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu vyšetrovateľa zamietnutá ako nedôvodná. Okresná prokuratúra sa so všetkými námietkami sťažovateľa vysporiadala iba strohým a paušálnym zhrnutím, podľa ktorého dôkazná situácia vyšetrovateľovi nedávala inú možnosť, pričom na základe skutočností, ktoré boli podkladom na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, dospel vyšetrovateľ k záveru, že došlo k spáchaniu trestného činu sťažovateľom. Miera pravdepodobnosti spáchania skutku sťažovateľom je dostatočná na vznesenie obvinenia. Podľa názoru sťažovateľa treba postup okresnej prokuratúry považovať za svojvoľný a nepreskúmateľný. Uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 970/10-26 zo 6. marca 2012 bolo sťažovateľovi doručené 23. marca 2012, a preto je sťažnosť ústavnému súdu podaná včas.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného článku ústavy v konaní vedenom okresnou prokuratúrou pod sp. zn. 2 Pv 970/10 s tým, aby bolo uznesenie zo 6. marca 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov právneho zastúpenia v sume 269,58 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V prípadoch, pri ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno

na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. pozri napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon. Porušením zákona sa rozumie podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

Podľa § 364 ods. 3 Trestného poriadku generálny prokurátor, ak rozhoduje bez návrhu podľa odseku 1, môže zrušiť rozhodnutie podľa § 363 ods. 1 do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia; ak rozhoduje na základe návrhu podľa odseku 1, môže rozhodnutie podľa § 363 ods. 1 zrušiť do šiestich mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Medzi mimoriadne opravné prostriedky v trestnom konaní patrí aj inštitút zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku. Právomoc rušiť takéto rozhodnutia má generálny prokurátor Slovenskej republiky, a to tak na návrh, ako aj bez neho. Medzi rozhodnutia v prípravnom konaní, ktoré možno preskúmať uvedeným postupom, patria aj právoplatné uznesenia o vznesení obvinenia. Sťažovateľ teda má možnosť podať návrh na zrušenie uznesenia, ktorým bolo proti nemu vznesené obvinenie. Uznesenie je možné zrušiť do šiestich mesiacov, čo znamená, že zákonná lehota na podanie návrhu sťažovateľovi podľa všetkého dosiaľ neuplynula.

Z podanej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ tento mimoriadny opravný prostriedok využil. Možno preto dospieť k záveru, že sťažovateľ dosiaľ nevyčerpal opravný prostriedok, ktorý mu Trestný poriadok na ochranu označeného základného práva účinne poskytuje a na ktorého použitie je oprávnený. To vedie k záveru o neprípustnosti sťažnosti.

Treba tiež dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že návrh na zrušenie uznesenia vyšetrovateľa nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu neprichádzal do úvahy prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2012